

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt onsdag den 29. marts 2023

Sag 86/2022

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Søren Vestergaard Hansen, beskikket)

og

Sag 100/2022

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Søren Vestergaard Hansen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Hjørring den 11. august 2022 og den 11. oktober 2022 (begge i sag MEST-2381/2022) og af Vestre Landsrets 4. afdeling den 15. august 2022 (S-1776-22) og Vestre Landsrets 14. afdeling den 19. oktober 2022 (S-2145-22).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Hanne Schmidt, Jan Schans Christensen og Anne Louise Bormann.

Påstande

Sag 86/2022

T har nedlagt påstand om, at landsrettens kendelse af 15. august 2022 ændres, således at han burde have været løsladt den 11. august 2022.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sag 100/2022

T har nedlagt påstand om, at landsrettens kendelse af 19. oktober 2022 ændres, således at han burde have været løsladt den 11. oktober 2022.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Den 25. maj 2022 blev T anholdt, og den 26. maj 2022 blev han fremstillet i grundlovsforhør for lukkede døre, hvor han blev sigtet for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 3, jf. stk. 1, jf. § 225, jf. § 218, jf. § 216, stk. 1, samt § 232 ved i en periode forud for den 20. maj 2022 at have haft andet seksuelt forhold end samleje med sin adopterede datter F, der ikke havde samtykket deri, og ved udnyttelse af Fs mentale retardering, idet han flere gange fik F til at masturbere sit lem og flere gange i forbindelse hermed befølte hendes baller og kønsdele samt minimum én gang stak en finger op i hendes skede og for flere gange at have forevist porno for F samtidig med, at han masturberede sit lem foran hende, hvilket var egnet til at krænke hendes blufærdighed.

F var blevet videoafhørt den 25. maj 2022.

T erkendte sig delvist skyldig, idet han erkendte sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 3, jf. stk. 1, jf. § 225, ved 3-4 gange hver af en varighed på 3-4 sekunder at have ladet F masturbere sit lem med en sok på.

T blev varetægtsfængslet ved grundlovsforhøret den 26. maj 2022, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3.

Det er oplyst, at F er 21 år og middelsvært mentalt retarderet med en IQ på 40 og en mental alder på 5-7 år. T er Fs adoptivfar, og han har været kæreste med Fs mor, A, i ca. 20 år. F boede på gerningstidspunktet i en lejlighed i det hus, hvor T og A er samlevende. F er siden flyttet til et botilbud. T og A er fortsat samlevende.

Ts advokat, advokat Søren Vestergaard Hansen, anmodede den 8. juni 2022 om genafhøring af F, men dette blev afvist af anklagemyndigheden bl.a. med henvisning til, at der var risiko for, at F var blevet påvirket af sin mor, A, der efter anklagemyndighedens opfattelse nu tog Ts parti.

Sagen blev hovedforhandlet den 11. august 2022 i byretten. T afgav forklaring, og der blev afgivet vidneforklaringer, herunder afspilning af Fs videoafhøring. Der blev endvidere foretaget delvis dokumentation. Der var ikke sat tilstrækkelig tid af til at færdigbehandle spørgsmålet om skyld, og sagen blev derfor berammet til fortsat hovedforhandling den 29. september 2022. Retten afsagde den 11. august 2022 kendelse om fortsat varetægtsfængsling af T. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”Tiltalte har været frihedsberøvet siden anholdelsen den 25. maj 2022. Han har siden den 26. maj 2022 været varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, for en sigtelse, der svarer til tiltalen i sagen.

Retten finder ikke, at mistankegrundlaget er afsvækket efter den del af bevisførelsen, der indtil nu er afsluttet. De indkaldte vidner er afhørt, og videoafhøringen af forurettede er afspillet. Der refterer fortsat dokumentation fra sagens bilag.

Tiltalte har erkendt sig delvis skyldig i den rejste tiltale. Forurettede er tiltaltes adoptivdatter og har indtil for nylig, hvor forurettede blev tilknyttet et botilbud, haft bopæl samme sted som tiltalte. Tiltalte er samlevende med forurettedes mor, der også er værge for forurettede.

Ud fra en samlet vurdering af den bevisførelse, der indtil nu er passeret, finder retten, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, fortsat er til stede, idet retten vurderer, at det må befrygtes, at tiltalte på fri fod kan og vil påvirke vidner i sagen, herunder navnlig forurettede med det formål, at forurettede kan tilskyndes til at ændre sin forklaring. Det bemærkes i denne sammenhæng også, at den forurettede i denne sag er en særlig sårbar person.

Retten tager derfor anklagemyndighedens anmodning om fortsat varetægtsfængsling af tiltalte til følge i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, således at fængslingsfristen, jf. retsplejelovens § 767, fastsættes til der er afsagt dom i sagen, idet bemærkes, at den fortsatte hovedforhandling er berammet til den 29. september 2022, hvor der forventes afsagt dom.

Henset til sagens karakter, og den straf tiltalte kan forventes idømt, såfremt han findes skyldig, finder retten ikke, at en fortsat fængsling er i strid med proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 762, stk. 3.

Thi bestemmes:

Anklagemyndighedens anmodning om fortsat varetægtsfængsling af tiltalte til dom tages til følge.”

T kærede kendelsen med påstand om løsladelse. Den 15. august 2022 stadfæstede landsretten byrettens kendelse. Af landsrettens kendelse fremgår bl.a.:

”Efter de afgivne forklaringer og videoafhøringen af F er der en begrundet mistanke om, at tiltalte har gjort sig skyldig i den rejste tiltale.

Der er efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder bestemte grunde til at antage, at sigtede på fri fod vil vanskeliggøre forfølgningen i sagen, navnlig ved at påvirke andre. Landsretten tiltræder derfor, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, er opfyldt.

Af de grunde, der er anført af byretten, tiltræder landsretten, at fortsat varetægtsfængsling indtil der er afsagt dom ikke vil være i strid med retsplejelovens § 762, stk. 3.

Landsretten stadfæster derfor byrettens kendelse.”

Den 29. september 2022 afsagde byretten kendelse om Ts skyld, hvor han blev fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 3, jf. stk. 1, jf. § 225, jf. § 216, stk. 1, jf. § 218 samt § 232, for voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje med sin mentalt retarderede adoptivdatter og blufærdighedskrænkelser ved i perioden fra den 24. december 2021 til den 20. maj 2022, at have haft andet seksuelt forhold end samleje med sin adoptivdatter F, der ikke havde samtykket deri.

Afgørelsen om strafudmålingen blev udsat på indhentelse af visitationserklæring om mulig sexologisk behandling. Forsat hovedforhandling blev berammet til den 25. november 2022.

Den 11. oktober 2022 afsagde byretten kendelse om fortsat varetægtsfængsling, hvoraf fremgår bl.a.:

”Ved kendelse af 11. august 2022, der er stadfæstet af Vestre Landsret den 15. august 2022, bestemte domsmandsretten, at tiltalte i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, jf. retsplejelovens § 767, stk. 2, skulle forblive varetægtsfængslet til, der var afsagt dom i sagen.

Landsretten lagde ved sin afgørelse vægt på, at der efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder var bestemte grunde til at antage, at tiltalte på fri fod ville vanskeliggøre forfølgningen i sagen, navnlig ved at påvirke andre. Landsretten lagde ikke i sin begrundelse vægt på, at skyldspørgsmålet på daværende tidspunkt ikke var afgjort.

Domsmandsretten finder fortsat ud fra en samlet vurdering af sagens omstændigheder, herunder at forurettede i sagen er tiltaltes adoptivdatter, og at tiltalte er samlevende med forurettedes mor og værge, at der er bestemte grunde til at antage, at tiltalte på fri fod vil vanskeliggøre forfølgningen i sagen, navnlig ved at påvirke andre.

Det kan ikke føre til et andet resultat, at domsmandsretten den 29. september 2022 afsagde kendelse om tiltaltes skyld. Ved skyldkendelsen blev tiltalte fundet skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet.

Strafudmålingen er udsat på indhentelse af en erklæring fra visitationsudvalget ved Skejby Sygehus til belysning af, om tiltalte er egnet til at modtage en helt eller delvis betinget dom med vilkår om sexologisk behandling. Hovedforhandlingen er berammet til fortsættelse den 25. november 2022, hvor erklæringen forventes at foreligge.

Selvom det ikke kan udelukkes, at der bliver spørgsmål om idømmelse af en kombinationsdom, jf. straffelovens § 58, stk. 1, finder domsmandsretten ikke, at en fortsat varetægtsfængsling af tiltalte til dom vil være i strid med proportionalitetsprincippet, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3. Retten har herved lagt vægt på karakteren af de forhold, tiltalte er fundet skyldig i.

Som følge af det anførte skal tiltalte forblive varetægtsfængslet til dom, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, jf. § 767, stk. 2.

Det er herefter ikke fornødent at tage stilling til, om fængslingsbetingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, tillige er opfyldt.

Thi bestemmes:

Tiltalte skal forblive varetægtsfængslet til dom.”

T kærede kendelsen med påstand om løsladelse.

Den 19. oktober 2022 stadfæstede landsretten byrettens kendelse i henhold til byrettens begrundelse.

Ved byrettens dom af 25. november 2022 blev T idømt fængsel i 1 år og 3 måneder. 9 måneder blev gjort betinget af bl.a. sexologisk behandling. De resterende 6 måneder blev anset for udstået ved varetægtsfængslingen.

Det er oplyst, at T er løsladt, og at han ikke har anket byrettens dom af 25. november 2022.

Anbringender

Sag 86/2022

T har anført navnlig, at han hverken havde vilje til eller mulighed for at påvirke efterforskningen i sagen. Landsrettens anvendelse af retsplejeloven § 762, stk. 1, nr. 3, som grundlag for fortsat fængsling i en situation, hvor i hvert fald den påvirkelige del af bevisførelsen var afsluttet, stemmer ikke overens med bestemmelsens ordlyd, forarbejder, retspraksis eller litteraturen.

På tidspunktet for landsrettens kendelse var ikke bare efterforskningen i sagen, men også bevisførelsen afsluttet. Under hovedforhandlingen den 11. august 2022 blev alle vidner afhørt, herunder F ved afspilning af videoafhøring foretaget den 25. maj 2022, og han var blevet afhørt indenretligt.

Under hovedforhandlingen den 11. august 2022 oplyste både anklager og forsvarer, at de afgivne forklaringer ikke gav anledning til yderligere efterforskningsskridt eller ændringer i den planlagte bevisførelse. Da der ikke skulle ske yderligere vidneførelse, var der således ikke en påvirkningsrisiko. Den påvirkelige del af bevisførelsen var derfor endeligt afsluttet, både på tidspunktet for byrettens og landsrettens afgørelse.

Det forhold at bevisførelsen på ethvert tidspunkt kan genoptages, indtil der er afsagt dom, opfylder ikke kravet om, at der skal påvises bestemte grunde til at antage, at sigtede kan og vil vanskeliggøre bevisførelsen, hvis han sættes på fri fod. Der henvises til UfR 2012.1088 H og UfR 2016.3290 H.

Anklagemyndigheden havde allerede i juni 2022 afvist genafhøring af F. Det er endvidere ubegrundet og ikke underbygget, at han ville eller kunne påvirke F til at trække sin forklaring tilbage.

Han har flere gange ladet sig afhøre af politiet, han afgav forklaring i grundlovsforhøret og igen under hovedforhandlingen. Han har været meget samarbejdsvillig under hele sagens forløb og har på intet tidspunkt udvist en adfærd, som retfærdiggør anklagemyndighedens opfattelse af, at han på fri fod ville vanskeliggøre forfølgningen i sagen eller havde muligheden herfor.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at betingelserne for fængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, var til stede.

Der var bestemte grunde til at antage, at T ville vanskeliggøre forfølgningen, hvis han var på fri fod, da han kun i meget begrænset omfang havde erkendt sig skyldig i den rejste tiltale.

Han kunne endvidere vanskeliggøre forfølgningen ved at påvirke F til at ændre sin forklaring, idet hun er en meget sårbar person.

Fs diagnose medfører efter det oplyste, at hun har svært ved at sige fra over for folk, især hvis de insisterer længe nok. Hertil kommer, at T er samlevende med Fs mor, der også er værge for F, og som i sagens forløb i ganske betydelig grad gav udtryk for, at hun fortsat ønskede en tilværelse med T, ligesom hun har stillet spørgsmålstejn ved Fs troværdighed. T ville have mulighed for at komme i kontakt med og påvirke F gennem Fs mor.

Da F er afhørt til video, jf. retsplejelovens § 745 e, kunne T ikke påvirke indholdet af den forklaring, F afgav til video. Spørgsmålet er derfor, om Ts mulige påvirkning af F ville kunne få indflydelse på strafforfølgningens udfald.

Det kan ikke udelukkes, at T ville kunne påvirke F til, eventuelt med bistand fra hendes mor, at rette henvendelse til politiet med henblik på at ændre eller trække sin forklaring tilbage. Denne påvirkningsrisiko bestod helt frem til domsafsigelsen, idet bevisførelsen indtil da ville kunne genoptages, såfremt der opstod bevismæssige tvivlsspørgsmål, der gav anledning til afklaring. Dette gælder, selv om der på tidspunktet for byrettens afgørelse var enighed mellem forsvarer og anklager om, at de forklaringer, der på det tidspunkt var afgivet, ikke gav anledning til ændringer i den planlagte bevisførelse.

Sag 100/2022

T har, udover det anførte i sag 86/2022, anført navnlig, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke var opfyldt i en situation som denne, hvor ikke bare bevisførelsen var afsluttet, men hvor der også var afsagt skyldkendelse.

Fra den 11. august 2022 og frem til skyldkendelsen blev afsagt den 29. september 2022 afventede retten alene Visitationsudvalgets erklæring til brug for sanktionsfastsættelsen, og der blev således intet foretaget i sagen i den periode.

Kravet til konkrete holdepunkter for tilstedeværelsen af varetægtsgrunde anført i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, må være skærpet i en situation som denne, hvor det i det mindste må have formodningen imod sig, at strafforfølgingen kunne påvirkes.

På tidspunktet for landsrettens kendelse af 19. oktober 2022 var der endvidere ikke grundlag for fortsat fængsling af hensyn til retsfølelsen, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Det anerkendes, at både mistankekravet og kriminalitetskravet var opfyldt. Forholdets grovhed og karakter kunne imidlertid ikke begrunde varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

I de sager anklagemyndigheden har henvist til (UfR 2010.2713 H og UfR 2014.1041 Ø) var der tale om grovere overgreb af en anden og mere skærpende karakter.

Hensynet til retshåndhævelsen aftager endvidere med tiden. Landsrettens kendelse af 19. oktober 2022 forudsætter således, at retshåndhævelsen konkret krævede, at han gennem en periode på 6 måneder var indespærret udelukkende af hensyn til retsfølelsen.

Landsrettens kendelse af 19. oktober 2022 var i strid med proportionalitetskravet i retsplejelovens § 762, stk. 3. På dette tidspunkt havde han været varetægtsfængslet uafbrudt i næsten 5 måneder. Han endte med at være varetægtsfængslet i 6 måneder. Det er ikke proportionalt, at han afsonede hele den ubetingede fængselsstraf som varetægtsarrestant.

Anklagemyndigheden har, udover det anførte i sag 86/2022, anført navnlig, at betingelserne for fængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, var til stede.

I en sag som den foreliggende, hvor F udviklingsmæssigt må betragtes som et barn, hvor der er en særlig familiemæssig tilknytning mellem F og tiltalte, og hvor F reelt er det eneste vidne

i sagen, bestod påvirkningsrisikoen helt frem til tidspunktet for en endelig dom og således også under en eventuel anke.

Betingelserne for fængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, var derfor til stede, indtil der forelå en endelig eksigibel dom i sagen, medmindre proportionalitetshensyn på et tidligere tidspunkt gjorde løsladelse påkrævet, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

Da T i den foreliggende sag blev straffet med en kombinationsdom på 1 år og 3 måneder, hvoraf 6 måneder skulle afsones, og da han på tidspunktet for byrettens skyldkendelse alene havde været fængslet i næsten 5 måneder, var retsplejelovens § 762, stk. 3, ikke til hinder for fortsat fængsling. Dette var også tilfældet, selv om varetægtsfængslingen blev forlænget indtil dom.

Subsidiært gøres det gældende, at fortsat fængsling af T kunne ske på baggrund af hensynet til retsfølelsen, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

I den foreliggende sag blev T ved byrettens skyldkendelse fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 3, jf. stk. 1, jf. § 225, jf. § 218 og § 216, stk. 1, og § 232, hvorfor kravet om, at der skal foreligge en særlig bestyrket mistanke, må anses for opfyldt. Da han blev straffet med en kombinationsdom på 1 år og 3 måneder, hvoraf den ubetingede del af dommen udgjorde 6 måneder, var kravet om en forventet ubetinget straf af fængsel i mindst 60 dage ligeledes opfyldt.

Derudover er det et krav for varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, nr. 2, at hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed skønnes at kræve, at den pågældende ikke er på fri fod.

Det følger af forarbejderne til lov nr. 499 af 17. juni 2008, at sager om overtrædelse af straffelovens § 218, stk. 1, som forventes straffet med fængsel i 3-5 måneder eller derover, vil være omfattet af adgangen til at anvende retshåndhævelsesarrest, hvis oplysningerne om forholdets karakter og grovhed i øvrigt taler for det. Ved vurderingen heraf må der efter forarbejderne lægges særlig vægt på, i hvilken grad der foreligger en udnyttelse af forurettedes mang-

lende evne til reelt at modsætte sig uønskede seksuelle handlinger fra gerningsmandens side. Der henvises endvidere til UfR 2010.2713 H og UfR 2014.1041 Ø.

T blev fundet skyldig i gennem en periode på ca. 6 måneder at have udsat sin adoptivdatter for gentagne seksuelle overgreb, ved at have udnyttet, at hun i kraft af sin mentale retardering og diagnose reelt manglede evne til at modsætte sig de seksuelle handlinger. Hans straf blev endvidere fastsat til fængsel i 1 år og 3 måneder.

I den foreliggende sag er der således tale om forhold af en sådan grovhed, at hensynet til retshåndhævelsen krævede, at T forblev fængslet i tidsrummet efter byrettens skyldkendelse, indtil der var afsagt dom i sagen.

Højesterets begrundelse og resultat

Sag 86/2022

Sagen angår, om T burde have været løsladt den 11. august 2022, hvor byretten afsagde kendelse om fortsat varetægtsfængsling af ham efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. Landsretten stadfæstede byrettens kendelse den 15. august 2022. Højesterets prøvelse angår, om betingelserne for fængsling på dette stadi i sagen efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, var opfyldt.

Der skal foretages en vurdering af, om der var bestemte grunde til at antage, at T ville og kunne påvirke særligt F på en måde, der kunne få indflydelse på strafforfølgningens udfald.

Efterforskningen i sagen var afsluttet, og der var gennemført videoafhøring af F. Genafhøring af F var endvidere blevet afvist, hvilket ikke var blevet påklaget. T og øvrige vidner i sagen havde ligeledes afgivet forklaring for retten, og både anklageren og Ts forsvarer havde oplyst til retten, at de afgivne forklaringer ikke gav anledning til yderligere efterforskningskridt eller ændringer i den planlagte bevisførelse.

På denne baggrund og efter en konkret vurdering af de øvrige omstændigheder i sagen finder Højesteret, at der ikke var bestemte grunde til at antage, at T ville eller kunne vanskeliggøre forfølgningen i sagen ved at påvirke F eller andre.

Betingelserne for fortsat varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, findes derfor ikke at have været opfyldt.

Ts påstand om, at han burde have været løsladt på tidspunktet for byrettens afgørelse den 11. august 2022, tages derfor til følge.

Sag 100/2022

Sagen angår, om betingelserne for fortsat varetægtsfængsling af T efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, subsidiært retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, var opfyldt på tidspunktet for landsrettens kendelse af 19. oktober 2022.

Som fastslået i sag 86/2022 var betingelserne for fortsat fængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere opfyldt den 11. august 2022. Der var ikke efter dette tidspunkt indtruffet omstændigheder, der giver grundlag for at ændre denne vurdering, og den 29. september 2022 blev T fundet skyldig i overensstemmelse med tiltalen, således at sagen alene afventede fastsættelse af straffen.

Betingelserne for fortsat varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, findes derfor ikke at have været opfyldt.

Spørgsmålet er herefter, om betingelserne for fortsat varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, var opfyldt.

Der skal foretages en vurdering af, om der var en særlig bestyrket mistanke om, at T havde begået en overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 218, om lovovertrædelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed kunne ventes at ville medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage og om hensynet til retshåndhævelsen krævede, at han ikke var på fri fod.

T var forud for afgørelsen om fængsling af byretten fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 3, jf. stk. 1, jf. § 225, jf. § 216, stk. 1, jf. § 218 samt § 232, for voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje med sin mentalt retarderede adoptivdatter og blufærdighedskrænkelser af hende. De gentagne overgreb foregik over en periode på ca. 6 måneder og

skete ved udnyttelse af Fs mentale retardering. T kunne således forvente en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage.

Efter forholdenes grovhed og karakter finder Højesteret, at hensynet til retshåndhævelsen krævede, at T ikke var på fri fod, og at fortsat varetægtsfængsling ikke var i strid med proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 762, stk. 3.

Højesteret stadfæster med denne begrundelse landsrettens kendelse af 19. oktober 2022 om fortsat fængsling af T, dog således at fængsling burde være sket i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse af 15. august 2022 ændres, således at T burde have været løsladt den 11. august 2022.

Landsrettens kendelse af 19. oktober 2022 stadfæstes, dog således at fængsling burde være sket i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Statskassen skal betale omkostningerne for landsret og Højesteret i begge sager.